

Van Dijk als ouwe zangrot

Theater Jij & ik, door De Gemeenschap. Gezien: 25/2 in Frascati, Amsterdam. Tournee t/m 28/4. Inl. degemeenschap.nu

Door HENK VAN GELDER

Niemand weet meer dat Bill van Dijk in 1982 namens Nederland naar het Eurovisie Songfestival ging met het liedje *Jij & ik* – en dat hij daar toen in de alleronderste regionen belandde. Maar het is natuurlijk geen toeval dat de gelijknamige voorstelling waarin hij nu een hoofdrol speelt, over het Songfestival gaat. Van Dijk speelt een intussen in onbruik geraakte vocalist die is ingehuurd om een ietwat in zichzelf gekeerde jongeman klaar te stomen als Songfestival-artiest. Met grote moeite, want die jongeman heeft eigenlijk allang spijt dat hij zich daartoe heeft laten overhalen. Hij acht zichzelf

een kunstenaar die diep neerkijkt op dit „oppervlaktefestival” waar „gewichtloze glitter” de toon zet.

Jij & ik is geschreven door Rob de Graaf en wordt gespeeld door De Gemeenschap van regisseur Roy Peters. Het is vooral een ironisch getinte botsing tussen de commerciële opvattingen van de coach en de artistiek bedoelde principes van de jonge liedjeszanger – zonder dat een van de twee kampen het gelijk aan zijn kant krijgt. En het krijgt een idyllisch eind dankzij de interventie van een achtergrondzangeresje dat tevens de mouvementen zal verzorgen, door haarzelf aangeduid als „*body and voice work*”. Een speelse fantasie is het ook, want goed beschouwd zou het nogal onwaarschijnlijk zijn zo’n introverte singer-songwriter naar het Songfestival te sturen.

Hans Silver, zelf ook liedjeszanger, valt min of meer samen met

zijn rol, terwijl Reineke Jonker spannend schakelt tussen onschuld en raffinement. Maar de glansrol is hier voor Bill van Dijk: onweerstaanbaar geestig als de zelfingenomen zanger die zich de ware vakman waant en parmantig poneert hoe zo’n confectieliedje naar de top kan worden gezongen. Achter zijn verlekkerde uitspraak van het woord ‘flatscreen’ schuilt een tastbaar verlangen naar het miljoenenpubliek dat deze man zelf niet meer heeft.

Het clichématige rampestampnummer voor het festival staat in de voorstelling tegenover een breekbare liedje van eigen hand dat de jongeman veel liever zou zingen. Dat is een *inside*-grap, want dit tere chanson is in werkelijkheid precies het lied dat Bill van Dijk in 1982 op het Songfestival heeft gezongen. In een heel ander arrangement, uiteraard.